
Húsvét nyolcada

Csütörtök

ApCsel 3,11-26 ■ Lk 24,35-48

„Miért ijedtetek meg, és miért támadt kétely a szívetekben? Nézzétek meg kezemet és lábamat! Én vagyok.”

A Feltámadott teljességgel azonos azzal a Jézussal, aki Betlehemben született, Názáretben nevelkedett, József mesterségét gyakorolta, majd szóval és tettel hirdette Isten országának örömhírét, s akit elfogtak, halálra ítélték és keresztre feszítettek. Ez az azonosság keresztény hitünk sarkalatos pontja. Ha a feltámadott és megdicsőült Krisztus csak a fejünkben él, ha csak az apostolok hitében támadt fel, akkor a belé vetett hitnek semmi értelme sincs!

Jézus maga is érezteti ezt, amikor sebhelyeit mintegy azonosító jelként felmutatja dicsőséges testén: *„Nézzétek meg kezemet és lábamat!”* És Tamásnak: *„Nyújtsd ide az ujjadat és nézd a kezemet! Nyújtsd ki a kezedet és érintsd meg oldalamat!”* Ugyanaz vagyok, akit keresztre feszítettek és meghalt.

Mindazonáltal Jézus többet tesz ezzel személyazonosságának igazolásánál. Kinyilatkoztatást ad arról, hogy testestül-lelkestül van jövőnk. Nem csupán a lélek él tovább a halál után, hanem testünkre is megdicsőülés és örök élet vár a feltámadáskor.

Ebben az összefüggésben kell értelmeznünk a tanítványoknak mondott köszöntését is: *„Békesség nektek!”* Nem egyszerű üdvözlő formula ez, hanem a Szentháromság közösségének, az isteni életnek közlése. A krisztusi békesség ugyanis nem a lélek nyugalma, szélcsendje csupán, hanem a Szentlélekben való átforgalmazás, végleges részesedés Isten nyugalmaiból.

Jézus úgy tárja fel a ránk váró örökkévalóság titkát, hogy egyben fényt derít a múlt eseményeire, a próféta jövendölésének értelmére is. Ez is a Szentlélek kiárasztásával történik, és ez a megvilágosítás végigvonul az Egyház egész történelmében, valahányszor a Szentlélek sugallta írásokat a Szentlélek fényénél értelmezik.

De még ez is kevés. Örök életünk, jövőnk dicsőségünk zálogát, saját feltámadott testét kezünkbe is adja az eucharishtiában. A tanítványok kedvéért evett, hogy eloszlassa félelmeiket, most viszont önmagát adja eledelül, hogy szorongásainkat végleg elvegye. Valahányszor magunkhoz vesszük őt a szentáldozásban, és az eucharisztia anyagát mulandó testünk asszimilálja, lélekben őhozzá hasonulunk, lelkünk eltelik kegyelemmel, Isten életével, és a jövőnk dicsőség zálogát nyerjük.